

Takhle pitomě jsem ještě neumřel.

Je chvílku po 26. hodině a já ležím rozplácnutý na zádech na hrbolatém dně jeskyně ve tmě tak černé, že bych klidně mohl být slepý. Okulár dlouhých pět sekund hledá zbloudilé fotony viditelného spektra, než to konečně vzdá a přepne na infračervené zobrazení. Pořád není moc vidět, ale aspoň rozeznávám strop jeskyně nad sebou, který teď světélkuje bledou přízračnou šedí, a černý kruh zledovatělého otvoru, kterým jsem sem musel propadnout.

Otázka: Co se mi sakra stalo?

Posledních pár minut si vybavuju celkem útržkovitě – spíš jako nesouvislé obrázky a zvuky. Vzpomínám si, jak mě Ber-to vysadil nad průrvou. Jak jsem mezi ledovými balvany sešplhal dolů. Jak jsem šel dál. Jak jsem si při pohledu nahoru všiml kamene trčícího z ledu nějakých třicet metrů vysoko na jižní stěně. Vypadal trochu jako opičí hlava. Ještě si vzpomínám, jak jsem se usmál, a potom...

... potom jsem šlápl levou nohou do prázdna a padal.

Sakra práce. Nekoukal jsem, kam šlapu. Čuměl jsem na ten přiblblěj šutr, co připomínal opičí hlavu, přemýšlel, jak ho co nejlíp popsat Nashe, až se vrátím zpátky do domu, a zahučel jsem do díry.

Pitomější smrt snad neexistuje.

Celým tělem mi projede třas. Zima mi byla už nahoře, a to jsem se hýbal. Ale tady dole, jak tak ležím na skalním podloží, do mě chlad postupně proniká, prodírá se přiléhavou kombinézou a dvěma izolačními vrstvami termálního obleku a prosakuje skrz vlasy, kůži a svaly až do morku kostí. Znovu se rozklepu a najednou mi z levého zápěstí vystřelí bodavá bolest až do ramene. Sjedu pohledem níž. V místech, kde se rukavice napojuje na rukáv vnějšího termálního obleku, vidím bouli, která by tam rozhodně být neměla. Napadne mě, že by chlad mohl udržet otok v rozumných mezích, a začnu si stahovat rukavici, ale v tom okamžiku mi rukou projede taková bolest, že s tím skončím málem dřív, než jsem začal. Stačí zkusit sevřít ruku v pěst, a jen pohnu prsty, krutá bolest se změní v oslepující.

Musel jsem tou rukou při pádu do něčeho pořádně praštit. Je zlomená? Možná. Vymknutá? To přinejmenším.

Ale bolest znamená, že jsem ještě naživu, ne?

Pomaloučku se posadím, zatřepu hlavou, abych si ji trochu pročistil, a mrknutím otevřu komunikační okno. Nejsm v dosahu žádné retranslační stanice, ale Berto musí být ještě někde poblíž, protože zachytím náznak signálu. Na hlas ani video už to stačit nebude, ale text snad zvládnou. Přeskočím očima na ikonu klávesnice a ta se mi rozbalí přes čtvrtinu zorného pole.

<Mickey7>: Berto. Jsi na příjmu?

<RedHawk>: Jasná zpráva. Ty ještě žiješ?

<Mickey7>: Zatím. Ale sám se odtud nedostanu.

<RedHawk>: Nepovídej. Já tě viděl. Napochodoval jsi rovnou do díry.

<Mickey7>: Jo, to už mi došlo taky.

<RedHawk>: Ale to nebyla žádná malá díra, Mickey. To byla přímo jáma. Co blbneš, ty vole?

<Mickey7>: Koukal jsem na jeden takovej kámen.

<RedHawk>: ...

<Mickey7>: Vypadal jako opice.

<RedHawk>: Takhle pitomě jsi ještě neumřel.

<Mickey7>: Ještě nejsem po smrti, ne? Což mi připomíná, je nějaká šance, že bys mě odtud vyzvedl?

<RedHawk>: Eee...

<RedHawk>: Ne.

<Mickey7>: To jako fakt?

<RedHawk>: To jako fakt.

<Mickey7>: ...

<Mickey7>: Proč ne?

<RedHawk>: No, hlavně proto, že se vznáším dvě stě metrů nad místem, kam jsi zahučel, a stejně jsem skoro mimo dosah. Jsi pěkně hluboko pod zemí, kamaráde, a tohle je bez nejmenších pochyb území hmyzáků. Zachraňovat tě by znamenalo spoustu práce a sakra velký osobní riziko – a takhle riskovat pro Postradatelného prostě nepřichází v úvahu, to snad chápeš?

<Mickey7>: No jo. Jistě.

<Mickey7>: A ani pro kamaráda?

<RedHawk>: No tak, Mickey. To byla podpásovka. Děláš, jako bys tam měl fakticky umřít. Hned jak se vrátím do dómu, nahlásím tě jako ztrátu. Stalo se to při plnění povinností. Takže nehrozí, že by ti Marshall neschválil regeneraci. Zítra budeš venku z nádrže a můžeš zase spát ve vlastní posteli.

<Mickey7>: Tak to je super. Hele, pro tebe je to určitě fajn řešení.

Ale já mezitím musím chcičpnout v týhle díře.

<RedHawk>: Jo, to zamrzí.

<Mickey7>: To zamrzí? Fakt? Tím to pro tebe hasne?

<RedHawk>: Sorry, Mickey, ale co po mně chceš? Taky nejsem zrovna nadšený z toho, že se tam dole chystáš umřít, ale teď vážně – tohle je přece tvoje práce, ne?

<Mickey7>: Hele, já ani nejsem aktualizovaný. Už přes měsíc jsem se neuploadnul.

<RedHawk>: Ale... to není moje chyba. Ale neboj. Já ti o všem, cos mezitím vyváděl, budu vyprávět. Máš od posledního uploadu nějakou soukromou vzpomínku, o kterou bys nechtěl přijít?

<Mickey7>: Hmm...

<Mickey7>: To asi ne.

<RedHawk>: Super. Tak jsme domluvení.

<Mickey7>: ...

<RedHawk>: V pohodě, Mickey?

<Mickey7>: Jasně. V pohodě. Tak dík, Berto.

Mrknutím ukončím konverzaci, opřu se o kamennou stěnu a zavřu oči. Pořád nemůžu uvěřit, že mě tu ten zbabělec nechá.

Ale co si to nalhávám? Věřím tomu úplně bez problémů.

Tak co dál? Jen tu tak sedět a čekat na smrt? Ani netuším, jak hluboko jsem se tou chodbou nebo průrvou, nebo co to vlastně bylo, propadl... a bůh ví, kde jsem vlastně skončil. Můžu být dvacet metrů pod zemí. Ale podle toho, co říkal Berto, to taky klidně může být stovka. Otvor, kudy jsem proletěl, je odsud kousek, nejvýš tři metry vysoko. Ale i kdybych tam nějak dosáhl, s tímhle zápěstím nikam nevyšplhám.

Když děláte to, co já, strávíte spoustu času přemýšlením o nejrůznějších způsobech, jak může člověk zemřít – tedy pokud si je zrovna nezkoušíte na vlastní kůži. Ještě nikdy jsem neumrznul. Ale rozhodně už jsem o tom uvažoval. Bylo by divné, kdyby mě to od chvíle, co jsme na téhle bohem zapomenuté hroudě ledu přistáli, ještě nenapadlo. Ve srovnání s jinými alternativami by to měla být celkem pohoda. Je vám zima, usnete a už se nezbudíte, ne? Začínám se zvolna propadat do spánku a říkám si, že to třeba nebude tak hrozný způsob, jak opustit tento svět, když mi pípne okulár. Mrknutím to zvednu.

<Black Hornet>: Nazdar, zlato.

<Mickey7>: Čau, Nasho. Co pro tebe můžu udělat?

<Black Hornet>: Jen hezky zůstaň na místě. Už jsem ve vzduchu. Za dvě minuty jsem u tebe.

<Mickey7>: Berto ti volal?

<Black Hornet>: Jo. On si myslí, že tě odtamtud nedostaneme.

<Mickey7>: Ale?

<Black Hornet>: Jenom nemá tu správnou motivaci.

Víte, naděje je zvláštní věc. Před třiceti vteřinami jsem si byl na sto procent jistý, že tady umřu, a nijak zvlášť mě to netrápilo. Ale teď mi srdce buší až v uších a v duchu si procházím všechny věci, které se můžou pokazit, kdyby se Nashe tam nahore opravdu povedlo přistát s nákladní raketou a pokusila se mě zachránit. Je vůbec dno téhle průrvy dost široké na to, aby ji tam posadila? A jestli jo, dokáže mě najít? A i kdyby, bude mít kabel dost dlouhý, aby dosáhl až ke mně?

A nakonec, jaká je pravděpodobnost, že všechna ta aktivita nepřiláká žádné hmyzáky?

Sakra.

Sakra, sakra, sakra.

Tohle jí přece nemůžu dovolit.

<Mickey7>: Nasho?

<Black Hornet>: No?

<Mickey7>: Berto má pravdu. Odtud mě nedostanete.

<Black Hornet>: ...

<Mickey7>: Nasho?

<Black Hornet>: Jsi si tím jistý, zlato?

Znovu zavřu oči, nadechnu se a zase vydechnu. Vždyť si vlastně jen odskočím do nádrže, ne?

<Mickey7>: Jasně, že jsem si jistý. Zapadl jsem pěkně hluboko a dost jsem se cestou pomlátil. Hele, i kdybys mě nějak dostala zpátky, nejspíš bych stejně skončil v recyklaci.

<Black Hornet>: ...

<Black Hornet>: Dobře, Mickey. Když myslíš.

<Black Hornet>: Ale je ti jasný, že bych pro tebe přiletěla, ne?

<Mickey7>: Jo, Nasho. Je mi to jasný.

Zmlkne a já tam dál sedím a sleduju, jak její signál slábne a zase sílí. Létá kolem místa, kde mě vysadili. Snaží se zaměřit můj signál a pomocí triangulace určit, kde se nacházím. Musím jí to rozmluvit.

<Mickey7>: Vrať se domů, Nasho. Já už to taky balím.

<Black Hornet>: Aha.

<Black Hornet>: Dobře.

<Black Hornet>: Jak to chceš udělat?

<Mickey7>: Co jako?

<Black Hornet>: Jak to chceš ukončit, Mickey? Nechci, abys skončil jako Pětka. Máš zbraň?

<Mickey7>: Ne. Spalovač jsem cestou dolů ztratil. A upřímně řečeno, myslím, že bych něco takového sám na sebe ani použít nechtěl. Asi by to bylo rychlý, ale...

<Black Hornet>: Jasně, to máš nejspíš pravdu. A co nůž? Nebo cepín?

<Mickey7>: Ani jedno. A co přesně bys čekala, že budu vyvádět s cepínem?

<Black Hornet>: Já nevím. Je ostrý, ne? Třeba by ses s ním mohl seknout do hlavy, nebo tak něco.

<Mickey7>: Koukni, Nasho, já vím, že se mi jenom snažíš pomoci, ale...

<Black Hornet>: Mohl by sis prostě sundat dýchací masku. Nevím, jestli bys dřív umřel na nedostatek O₂, nebo na otravu CO, ale ani jedno netrvá víc než pár minut.

<Mickey7>: Jasně. Víím, že jsem to ještě nezkoušel, ale mám pocit, že pomalé udušení nebude nic pro mě.

<Black Hornet>: Tak co budeš dělat?

<Mickey7>: Myslím, že tady umrznu.

<Black Hornet>: Jo, to by taky šlo. Takový pokojný, co?

<Mickey7>: V to doufám.

Její signál se téměř úplně vytratí, ale pak se těsně nad nulou zastaví. Musí se držet těsně na okraji dosahu vysílačky.

<Black Hornet>: Hele. Jsi zálohovaný, že jo?

<Mickey7>: Až na posledních šest týdnů.

<Black Hornet>: Proč ses neuploadoval?

Tak zrovna tuhle otázku teď moc řešit nechci.

<Mickey7>: Asi jsem byl prostě jen línej.

<Black Hornet>: ...

<Black Hornet>: Je mi to líto, zlato. Opravdu.

<Black Hornet>: Chceš, abych zůstala na lince?

<Mickey7>: Ne. Tohle může chvíli trvat a nezapomínej, že když se něco stane tobě, nikdo už tě neoživí. Měla by ses vrátit zpátky k domu.

<Black Hornet>: Určitě?

<Mickey7>: Jo, určitě.

<Black Hornet>: Miluju tě, lásko. Až se zítra uvidíme, nezapomenu ti říct, žeš dneska umřel jako frajer.

<Mickey7>: Díky, Nasho. Taky tě miluju.

<Black Hornet>: Měj se, Mickey.

Mrknutím zavřu okno a sleduju, jak Nashin komunikační signál konečně mizí do ztracena. Berto už je touhle dobou dávno mimo dosah. Podívám se nahoru. Díra na mě zírá jako ďáblova řiť, a ať už mám zálohu, nebo ne, najednou se mi vůbec nechce umřít. Ještě jednou zatřesu hlavou a vyškrábu se na nohy.

Zkusíme takový malý myšlenkový experiment: Představte si, že byste zjistili, že když večer usnete, tak ve skutečnosti jen tak neusnete. Umřete. Umřete a ráno se na vašem místě probudí někdo jiný. Vybavuje si všechny vaše vzpomínky. Má stejné naděje i sny, strachy i přání. Myslí si o sobě, že jste to vy, a totéž si o něm myslí i všichni vaši kamarádi a milovaní. Ale vy to nejste a stejně tak nejste ten člověk, který usnul včera v noci. Vy jste totiž naživu až od dnešního rána, a jakmile večer zavřete oči, přestanete existovat. A teď si položte otázku: Byl by v tom pro váš život z praktického

hlediska nějaký rozdíl? A existuje vůbec způsob, jak byste to mohli poznat?

Když si místo slova „usnout“ dosadíte „nechat se rozmačkat, odpařit, nebo upálit“, máte víceméně můj život. Problémy s jádrem reaktoru? Jdu na to. Potřebujete otestovat pochybnou novou vakcínu? Jsem váš člověk. Chcete zjistit, jestli ten domácí absint, co jste si uvařili ve vaně, není jedovatý? Dám si panáka, vy parchanti. Když umřu, vždycky si mě přece můžete znova oživit.

Světlou stránkou všeho toho umírání je, že jsem vlastně svým způsobem nesmrtelný. Nejenže si pamatuju, co dělal Mickey1. Já si dokonce pamatuju, že jsem to byl já. Tedy až na posledních pár minut jeho života. Umřel – tedy já umřel –, když bylo cestou sem nutné opravit díru v lodi. Jen o pár hodin později se probudil Mickey2, kterému bylo samozřejmě taky jednatřicet a narodil se na Midgardu. A kdoví? Možná to tak opravdu bylo. Třeba se jeho očima skutečně díval na svět původní Mickey Barnes. Jak to chcete poznat? A kdybych si tady v jeskyni lehl na zem, zavřel oči a odpojil dýchací přístroj, možná se zítra ráno vzbudím jako Mickey8.

Ale tak nějak o tom pochybuju.

Nasha a Berto možná nic nepoznají, ale já jsem si někde hluboko uvnitř, na podvědomé úrovni, celkem jistý, že bych poznal, že jsem po smrti.

Tady dole není skoro žádné viditelné světlo, ale můj okulár najde dost krátkovlnného infračerveného záření, abych se trochu rozkoukal. Ukazuje se, že z téhle jeskyně vede hned několik chodeb. A všechny se svažují dolů.

Což je přece nesmysl.

Ale ono je to celé nesmysl.

Vypadají jako lávové tunely, ale podle orbitálního průzkumu neměla být v okruhu tisíce kilometrů žádná vulkanická činnost. To byl jeden z důvodů, proč jsme si tohle místo vybrali pro svůj první základní tábor, i když je od rovníku tak daleko, že je tu mizerné klima téhle pitomé planety ještě horší než jinde. Pomalu obejdu obvod jeskyně. Všechny chodby vypadají stejně, kruhové tunely zhruba tři metry v průměru, které slabě září způsobem, z něhož mé vědomí vyvodí, že mají pozitivní teplotní gradient, zatímco mé podvědomí mi sděluje, že pravděpodobně všechny vedou do pekla. Mezi jednotlivými chodbami je vždy právě šest kroků.

To taky vypadá jako nesmysl.

Ale teď není čas si s tím dělat hlavu. Vyberu si tunel a vyrazím.

Asi po půlhodině mě napadne, jestli jsem neměl Nashu upozornit, že tu nehodlám zůstat jen tak trčet, dokud nezmrznu. Bylo by fajn, kdyby mohla vyřídit Bertovi, aby moji smrt nehlásil dřív, než bude opravdu po mně. Pokud jde o morálku, Unie spoustu věcí moc neřeší, ale v počátcích tisku biologických těl, kam se jen nahraje osobnost, se děly příšerné věci, takže je v tuhle chvíli ve většině kolonií lepší být sériový vrah nebo unášet malé děti než být mulťák.

Otevřu komunikační okno, ale samozřejmě tu nemám vůbec žádný signál. Od povrchu mě dělí moc silná vrstva horniny. Což je asi lepší. Jsem si poměrně jistý, že jediný důvod, proč Nasha na mou záchranu moc netlačila, byl ten, že jsem se tvářil, že už jsem stejně na odpis. Kdyby věděla, že si tu pobíhám a netrápí mě nic horšího než bolavá hlava a vykloubené zápěstí, mohla by to ještě otočit a pokusit se mě vyzvednout, ať už bych chtěl, nebo ne.

A to by nešlo. Nasha je jediná jednoznačně dobrá věc, co se v mém životě za posledních devět let objevila, a kdyby tu měla kvůli mně umřít, nepřežil bych to.

Tedy nechtěl bych, ale vlastně bych to přežil, že jo? Já přece doslova nemůžu umřít – rozhodně ne natrvalo.

Každopádně si nejsem jistý, jestli by mě v tuhle chvíli dokázala najít, i kdyby nakrásně chtěla. Tady dole je to jako v mraveništi, s odbočkami snad každých deset metrů. Snažil jsem se vybírat ty, které vypadaly, že vedou spíš nahoru než dolů, ale zdá se, že se mi to moc nevede, a navíc nemám ani tušení, jakým směrem se vlastně trmácím.

Ale zase je fajn, že už se netřesu zimou. Nejdřív jsem myslel, že je to tím, jak jsem podchlazený, ale ze stěn sálá čím dál jasnější infračervené záření a začínám si být celkem jistý, že čím jdu hlouběji, tím je tepleji. Vlastně už se začínám trochu potit.

Což je v tuhle chvíli asi v pohodě, ale jestli se mi povede najít cestu zpátky na povrch, už to tak fajn nebude. Když jsem prolomil krustu v ústí toho skalního komína, bylo deset pod nulou. V noci klesají teploty až pod minus třicet a k tomu věčně fouká. Jestli najdu cestu ven, možná bude lepší nevylézat, dokud znovu nevyjde slunce.

Když zaslechnu poprvé šramot, zrovna se v duchu nacházím u Nashi. Zní to, jako by po žulové stěně poskakovala spousta malých kamínků, až na to, že to vždycky začne a zase přestane a znovu začne a zase přestane. Přidám do kroku a radši se neohlížím. Teď už je mi jasné, že tyhle tunele nevytvořila matka příroda. Netuším, jaké zvíře si dokáže vyhloubit tři metry široké chodby v kamenném masivu, ale ať je to cokoli, rozhodně to nechci potkat.

Jak postupuji dál, ozývá se to čím dál blíže a čím dál častěji. Pořád zrychlují, až skoro běžím. Právě jsem minul jednu odbočku, když si uvědomím, že vlastně nevím, jestli se ty zvuky ozývají za mnou, nebo přede mnou. Zarazím se a napůl se otočím.

A už ho vidím. Tak blízko, že bych si na něj snad mohl i sáhnout.

Vypadá víceméně jako hmyzák, což asi dává smysl – má článkované tělo a na každém článku jeden pár nohou zakončených tvrdými, ostrými drápy. Kusadla jsou ale jiná. Hmyzáci mají na prvním článku těla jen jedna. Tenhle má dvoje – o něco delší pár rovnoběžný se zemí a za ním kratší pár posazený kolmo k tomu prvnímu. Stejně jako u hmyzáků se za kusadly skrývají krátké obratné nožky pro zpracování potravy a zakulacená zubatá tlama.

Najdou se i další podstatné rozdíly. Hmyzáci jsou čistě bílí – možná se vyvinuli tak, aby splynuli se sněhem? V infračerveném pásmu se to pozná těžko, ale řekl bych, že tahle potvora by ve viditelném spektru byla spíš hnědá nebo černá.

Navíc jsou hmyzáci samozřejmě dlouzí zhruba metr a váží pár desítek kilo, zatímco můj nový kamarád má na šířku stejně jako já na výšku a táhne se chodbou, kam až oko dohlédne.

Bojovat, nebo prchat? Ani jedno se tady nezdá být dobrá volba. Zvednu ruce, ukážu prázdné dlaně a udělám pomalý krok zpátky. Což u něj vyvolá reakci. Vzepne se a doširoka roztáhne oboje kusadla. Zdvižené přední nohy na mě mávají. Řeč těla. Podobnému tvorovi budou asi mé zdvižené rozpřážené ruce připadat jako hrozba. Spustím je podél těla a znovu ukročím dozadu. Plazí se blíž, přední články se pomalu pohupují sem a tam jako hlava kobry a mě napadá, že

jsem měl poslechnout Nashu, odpojit si dýchací přístroj a dovolit místní atmosféře, ať dělá, co umí, protože nechat se sežrat obří stonožkou fakt není způsob, jakým chci odejít ze světa, když vtom se na mě vrhne.

Kusadla mě sevřou dřív, než stihnu zareagovat – mezi nohama, za pravé rameno a kolem pasu. Hmyzák mě zvedne ze země a předníma nohama mě znehybní. Jeho tlama se rytmicky otvírá a zavírá necelý metr ode mne. V ní jedna řada chladných černých zubisek za druhou, kam až jeho horce sálajícím chřtánem dohlédnu.

Ale nenacpe si mě tam. Sebere mě a dá se do pohybu.

Nejen tělo, ale i přední nohy jsou článkované a končí změťí chapadélek, která vypadají skoro jako prsty a jsou zakončená dvoucentimetrovými drápy. Nejdřív se snažím vytrhnout, ale kusadla mi drží ruce od těla jako ve svěráku. Můžu kolem sebe trochu kopat, ale na nic důležitého nedosáhnu. Předpokládám, že v tuhle chvíli jsem už na cestě do hnízda. Možná jako svačinka pro mladé? Nebo dáreček pro manželku? Buď jak buď, dosáhnout teď na dýchací masku, tak si ji sundám. Ale já na ni nedosáhnu, a tak tam jen visím a představuju si, jaký to bude pocit, až mě bude drtit ta příšerná tlama.

Cesta je tak dlouhá, že na chvílku dokonce zaklímám. Vzbudí mě ale cvakání zubů obřího hmyzáka a zbytek cesty strávím sledováním toho, jak se o sebe třou, když se tlama zavírá a zase rozevívá. Je to zvláštním způsobem fascinující. Ty zuby musí buď průběžně dorůstat, nebo vcelku pravidelně vypadávat a růst nové, protože si navzájem dávají pěkně zabrat.

Po nějaké chvíli mi dojde, že se střetávají pod optimálním úhlem, který umožňuje jejich broušení.

Konečně zastavíme v jeskyni podobné té, do níž jsem na začátku spadl. Hmyzák přejde otevřené prostranství a strčí hlavu do menší postranní chodby. Natahuju krk, abych se rozhlédl. Vypadá to, že tenhle tunel zhruba po dvaceti metrech končí. Možná rodinná spižárna? Položí mě nohama na zem, pak otevře kusadla. Lehce mě postrčí předními nohama a stáhne hlavu zpátky.

Nejsem si jistý, co se to děje, ale na druhou stranu jsem si jistý, že bych byl radši někde jinde než tahle stvůra. Vyrazím chodbou vpřed. Na stěně na jejím konci je něco divného. Pár vteřin trvá, než mi dojde, že můj okulár poprvé po celých hodinách zachytil fotony viditelného spektra.

Když dojdu na konec tunelu, nečeká na mě kamenná stěna. Je to udusaný sníh. Opřu se o něj rukou a zatlačím. Asi půlmetrový kus povolí. Zaplaví mě denní světlo.

V tu chvíli si náhle vzpomenu, jak jsem byl v devíti letech u babičky na venkově. Bylo prosluněné midgardské jarní ráno a já chytil u sebe v pokoji pavouka. Vzal jsem ho do dlaní, seběhl ze schodů, a než jsem s ním vyběhl ze dveří, škrábaly mě na kůži ty jeho malé špičaté nožičky. Na zahradě jsem si sedl na bobek, napřáhl ruce a roztáhl prsty. Když utíkal pryč, cítil jsem se jako nějaké benevolentní božstvo.

Otvorem ve sněhovém valu vidím zasněženou výduň našeho hlavního dómu, vzdálenou pouhých pár kilometrů. Teď jsem já ten pavouk. Já jsem ten pavouk a ta bytost v tunelu mě právě vypustila do zahrady.

Jakmile jsem z chodby venku, zkusím zavolat Bertovi a potom Nashe. Nezvedají to. Což zrovna dvakrát nepřekvapí. Ještě je brzo a oba byli přes noc venku. Nahlásil mě Berto jako ztrátu, hned jak se vrátil, nebo to nechal až na ráno?

A jak dlouho jim může trvat dát mě znovu dohromady? U tohohle jsem nikdy nebyl, takže si nejsem úplně jistý, ale řekl bych, že to moc dlouho trvat nebude. Napadne mě nechat Bertovi zprávu, ale něco mi říká, že bych s tím měl ještě počkat. Jestli se v noci po návratu složil rovnou na kavalec, můžu mu to říct osobně. A jestli ne... Upřímně nevím, co se bude dít pak, ale mám takový pocit, že bych si měl skutečnost, že ještě nejsem mrtvý, nechat radši pro sebe.

Zpátky k perimetru se brodím po kolena hlubokým čerstvě napadaným sněhem dobrou hodinu. Navzdory tomu je to pro jednu opravdu hezké ráno. Teplota se snad poprvé za týden vyšplhala kousíček nad nulu. Vítr se zklidnil, lehce narůžovělá obloha je jako vymetená a slunce je baňatá rudá koule visící těsně nad jižním obzorem. Bezpečnostní perimetr jsme zřídili asi sto metrů od domu – sensorické věže, automatické výsuvné vížky se spalovači, pastí, prostě na co si vzpomenete. Nikdy mi nebylo jasné, k čemu nám to všechno bude, když jediná velká zvířata, na která jsme zatím narazili, jsou hmyzáci, a ti se podle všeho dokážou pohybovat pod sněhem, kde je naše senzory nezachytí, ale nejspíš to bude standardní postup.

Na kontrolním stanovišti před vstupem do hlavní přechodové komory má dneska ráno službu Gabe Torricelli. Je z Bezpečnostní sekce, ale na bezpečáka je v pohodě. Na sobě má kompletní bojový posilovací oblek, chybí mu jenom helma. Vypadá jako přerostlý kulturista s malinkatou hlavou.

„Mickey,“ povídá. „Jsi venku brzo.“

Pokřčím rameny. „To víš. Vyrazil jsem na zdravotní procházku. Co to máš na sobě? To jsme někomu vyhlásili válku, co jsem byl pryč?“

Gabe se pod svou dýchací maskou zazubí.

„Zatím ne. Bojová výstroj není na hlídce povinná. Ale líbí se mi, jak v tom vypadám.“ Ukáže směrem, odkud jsem přišel. „Marshall tě pořád posílá na průzkum podhůří, jo?“

„No jo. Přece nemá smysl riskovat drahé vybavení, když jsem tady já, ne?“

„Tak určitě. Viděls tam venku něco zajímavého?“

Jasně, Gabe. Viděl jsem hmyzáka velkého jako nákladní raketa. Donesl mě až k dómu a tady mě vypustil. Jsem si poměrně jistě, že je to rozumná bytost. Dobrý, ne?

„Ne,“ odvětim. „Jenom spoustu sněhu a kamení.“

„Jasně,“ přitaká. „Typický. Marshall si něco vymyslí a my tím musíme ztrácet čas, co?“

Uf. Nudí se a chce si povídat. Budu to muset rychle ukončit.

„Hele,“ povídám. „Rád bych pokecal, ale mám dneska ráno v dómu ještě nějakou práci. Můžu pokračovat?“

„No jo,“ povzdechne si. „Jasně. Identifikaci od tebe asi chtít nemusím, ne?“

„Ne,“ odtuším. „To asi ne.“

Vytáhne tablet, něco tam odklepne a pak mě mávnutím popožene k dómu. To je dobře. To by mohlo znamenat, že Bezpečnost ještě nemá Mickeyho8 v registru. Bertova lenost mi nejspíš ušetřila bůhvíjakou spoustu problémů. Na druhou stranu to byla v zásadě právě jeho lenost, která mě do téhle situace dostala. Snadné by to nebylo, ale jsem si celkem jistý, že mohl včera v noci dát dohromady nějaké vybavení a přijít mě vytáhnout.

Když šlo o Nashu, tak bych to neriskoval, ale Berto? Kdyby byl ochotný to zkusit, asi bych to riziko podstoupil.

Ale Postradatelní jsou tu samozřejmě právě od toho, že se pak pro ně nemusíte vracet. Ovšem ať už to dopadne jakkoli,

budu muset přehodnotit svá kritéria pro výběr nejlepších kamarádů.

Nejdřív se zastavím ve své kóji. Musím se převléknout, trochu se upravit a něčím si stáhnout to zápěstí. Sice ho asi nemám zlomené, ale nateklo mi a zfialovělo, takže bude nejmíň pár týdnů dost citlivé. Potom dám vědět Bertovi, abych se ujistil, že nechce udělat nějakou blbost. Taky se musím ozvat Nashe, aby věděla, že jsem se z toho dostal.

A asi taky abych jí poděkoval, že byla ochotná pro mě přiletět.

Jdu hlavní chodbou, která vede napříč dómem, a zhruba ve dvou třetinách vyšplhám po točitých kovových schodech čtyři patra do sektoru pro spodinu. Tady jsou dělnické buňky, desítky komůrek tři krát dva metry oddělených příčkami z lisovaného plastu a tenkými pěnovými dveřmi, nacpané těsně pod střechou. Ta moje je jen kousek od středu. Bydlím na dvojáku a mám ho sám pro sebe, takže je strop dost vysoko, abych se mohl postavit a ještě natáhnout ruce nad hlavu – asi jedna z výhod toho být Postradatelný. Tak oni Aztékové byli taky moc hodní na hráče tlachtli, dokud je neodtáhli na oltář a nevyrvali jim srdce.

Že máme asi problém, mi dojde už ve chvíli, kdy se pokouším otevřít dveře. Je odemčeno. Strčím do dveří a srdce mi buší jako zvon. V mé posteli někdo leží a je zachumlaný v dece až po bradu. Vlasy má přilepené k čelu a na tváři rozmazané něco, co vypadá jako uschlá nudle z nosu. Popojdu o dva kroky a zavřu za sebou. Západka cvakne a ten člověk otevře oči.

„Ahoj,“ povídám.

Nadzvedne se a přeje si rukou po tváři.

„Co tu sakra...“ Podívá se na mě a rozšíří se mu zorničky.

„A do prdele,“ řekne. „Já budu asi Mickey8, co?“